

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTIO IDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

SELECTIONUM CONSERVASTI

XXIV. ÉVF. 1924 ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előleg egy évre 12000 kor.

Jelen példány 1000 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. 1.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

SELECTIONUM CONSERVASTI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Apostolkodjunk. II. — *Eöri János:* A Föltámadott. — *Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről:* A csodálatos szentség. — *Benz-Csáky Ilona:* Ösmeritek? — *P. Várkonyi Fidéi dr.:* X. Piusz pápa a szentség fényében. — *Dr. Hidas József:* Imádság a lelkipásztorokért. — *Krónika.* — *Eöri János:* Fölkel a Nap. (Elbeszélés.)

Chicago. Isteni szeretet Leányai. A 36 előfizetést megkaptuk. Igen hálásan köszönjük a buzgó apostolkodást. Lapunk további szíves terjesztését kérjük. A szentségi Jézus fizesse meg jószágukat.

Lorain, Ohio. Mrs. Mary Kovách. Igen nagy örömet szerzett kedves levelével. Mindent megküldöttünk, amit csak kérni tetszett. Lapunk iránti szíves jóindulatát nagyon szépen köszönjük. Az előfizetési díjakat kegyeskedjék úgy küldeni, hogy dollárban kapjuk meg. Levélben bővebben válaszoltunk. Szíves üdvözlét! Isten áldja!

V. Cathrein S. J.: Eucharistische Konvertitenbilder. (Altarblumen zu Ehren des im Sakramente der Liebe «verborgenen Gottes».) Vier Quellen Verlag, Leipzig.

A konvertitákat, az Anyaszentegyház kebelébe visszatérőket, főleg az a három katolikus hitgizagság hozza vissza közénk, amelyet a katolikus Egyház ellenségei a legjobban támadnak, t. i. az infallibilitásról (az Egyháznak hit- és erkölcstanítás terén való tévedhetetlenségéről), a B. Szűzről és az imálandó Oltáriszentségről szóló tan. A jelen munka kimutatja, hogy a konvertiták megterésében a legméltóságosabb Eucharisztia mily kiváló szerepet játszik. Mint a mágnes a vasat, úgy vonja, húzza magához a szentségi Úr a gyengéd, jószándékú lelkeket. Ha elolvassuk azokat a megrendítő, részben pedig megrázó valóságokat, amelyeket a konvertiták tettek, sokkal jobban fogjuk megbecsülni a mi drága kincsünket, a legméltóságosabb Oltáriszentséget! Cathrein kitűnő könyve 46 konvertitáról tárgyal, köztük pl. ily nevek szerepelnek: Stolberg gróf, Schlegel Dorottya, Hurter, Cohen, Haha-Hahn Ida, Meinecke, Raville, Alberti-Scharlau, Faber, Manning, stb.... Az imálandó Eucharisztiaiba vetett szent hitünk megerősítésére igen ajánlhatjuk e művet. Világosságot kereső protestáns testvéreink kezébe is juttassuk el Cathrein könyvét, igen jó szolgálatot teszünk ezzel!

Dr. Hidas József.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régí évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évf.) példányonként 1000 K, előleg 1924-re egyelőre 3000 K (minden számon jelezve lesz a fűzet ára), régí teljes évfolyam 6000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, Vezérkönyve 4000 K, Felvételi fűzete 600 K, Félházas története 20.000 K, Érme (aluminiumból szalaggal) 10.000 K, Az O. E. szervezése és működése 400 K.

Jézusom Örömm folyóirat régí teljes évfolyam 5000 K, régí egyes példányok 300 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség Indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

~*~ Apostolkodjunk ~*~

II.

TAVASZI napsugár ragyogása világítja be most a földet. Egyes tárgyak visszaverik fényét, csak pompáznak benne, mások — különösen élő szervezetek — szomjasan szívják magukba, hogy az általa hozott energiákkal gazdagodva tökéletesen felelhessenek meg hivatásuknak. A napsugár energiáiként viszonzásul milyen nagyszerű szín pompát öltenek a virágok, mily édes zamattal kedveskednek a különféle gyümölcsök.

A lelkek világában is így van. Azok a lelkek, amelyek nemcsak külsőleg akarnak csillogni a Szeretet-Napjának fényében, hanem szívüket, egész énjüket átítatják vele, energiáit szent vágygal magukba szívják, hálából Hozzá méltó szerekkel látják el az Ő oltárait s áldozataik, ajándékaik édes gyümölcseivel kedveskednek az Úrnak. Az Oltáregyletek tagjaira gondolok, akik megértik hivatásukat. Mily szép gyümölcsöket érlel az ő életükben a Krisztustól kapott s Érette élő szeretet. A szennyből megtisztított templomok, a portól mentesített oltárok és tabernakulumok, a nagy türelemmel kijavított miseruhák, a gondos kézzel mosott albák és oltárterítők mind ennek a szeretetnek az eredményei. S mikor az Oltáregyesület tagjainak erői *egyesülnek*, az adományokból olyan tökély is összegyűlnek, amelyek új egyházi ruhák szerzését is lehetővé teszik, mily örömmel nézhet a szentségi Jézus az ilyen miseruhára, amelyik minden adományozó tag lelke képét is magán hordja.

Senki se gondolja, hogy túlozok. Ime egy valóság az életből.

Egy nagyszerű lelkigyakorlat után hozzám jött valaki, akit a lelki-gyakorlatra meghívtam, mert tudtam, hogy nagyon szüksége volt reá. No kedves, úgye, most boldog? Igen, Főtisztelendő úr — volt a válasz — egészen újjászülettem. Sok-sok év terhét letettem és most újra tudok hinni, bízni az én Uram Istenemben. De higgye el, Főtisztelendő Úr, engem nem is annyira a páter beszédje térített meg, hanem az a kedves nővér, aki a szabad időben szórakozásul egyházi ruhákat adott elém, hogy dolgozzak rajtuk. Mikor kezembe vettem az első darabot meg-

dermedve eszméltem reá, hogy mi voltam én akkor, mikor még mint fiatal leány Isten dicsőségére dolgoztam az Oltáregyesületben hasonló munkával. Megláttam a lelke régi képét. Nem bírtam magammal tovább, odatérdeztem a gyóntatószékbe s most végtelenül hálás vagyok az én áldott Jézusomnak, aki így jutalmazott meg azért, amit egykor érte tettem. Többé el nem hagyom Őt soha, újra apostola leszek a szentségi Jézus minden ügyének.

Mily megható gyengédség volt az Úr Jézustól az a kegyelem, mellyel e lelket egykori hűségeért és szolgálataiért jutalmazta. Amit vele megtett az isteni Mester, azt fogja tenni velünk is. Sőt még többet. Ha soha meg nem szününk tevékenykedni az Ő ügyeiért, sohasem engedi kialudni lelkünkben a hit, remény és szeretet ragyogó világosságát; nem fogunk céltalanul bolyongani az élet útján, hanem a hivatásteljesítés boldog tudata fog teljes biztonsággal vinni örök célunk felé.

Kedves oltáregyesületi tagok, kérdezzük meg esténként a lelkiismeretvizsgálat után külön «megtettem-e ma, amit az Oltáregyesületért tehettem volna?» És ha nemmel felel a lelkiismeretünk, fogadkozzunk szent fogadással, hogy ezután hivatásunknak élünk. Akárhová megyünk, mindig az lebegjen szemünk előtt, nem tehetnénk-e ott valamit az Oltáregyesületért. Az Úr Jézus apostoli missziót adott nekünk, mikor az Oltáregyesületbe meghívott, legyünk méltók erre a tisztségre és tegyünk meg mindent, ami tőlünk telik.

Dr. Mátrai Gyula.

A FÖLTÁMADOTT

(Rex sempiterno coelitum.)

Az ég örök Királya, te
Minden dolgok Teremtője,
Minden idők előtt Való,
Atyáddal egylényű Fiú:

Ki a világnak kezdetén
Saját képedre alkotád
Ádámot, összekötve a
Sárföldet és a szellemet:

Midőn csellel, irigykedve
Elrontá emberművedet
A Sáfán: emberleff te vagy
Újjáteremtő mestere.

Szüzfől születél akkoron:
Élefre most sírból születstél
És hívsz; lelkünk halálából
Támadjunk föl mi is veled.

Örök jó Pásztorunk! Nyájad'
Keresztvízzel tisztíthatod:
A lelkünknek fürdője ez!
A bűneinknek sírja ez!

Ámbár mi érdemeltük meg
Keresztedet: mégis te függsz:
Véred pazar, bőven adod:
Údvösségünkért így fizetsz!

Jézust! hogy lelkünknek örök
Husvéti öröme lehess:
A bűn szörnyű halálából
Ments meg, újjászülvén, minket!

Fordította: *Eöri János.*

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

A csodálatos szentség.

A LEGFÖLSÉGESEBB Oltáriszentség az Isten erejének és hatalmának csodája az átváltoztatáskor épúgy, mint abban, hogy a miénk és magunkhoz vesszük. Magában az átváltoztatásban már három csoda van, az t. i., hogy ott a kenyér színe alatt Krisztusnak valóságos teste van jelen; a másik az, hogy a kenyérnek egész lényege átváltozik Krisztus testévé; a harmadik pedig az, hogy úgy változik át, hogy a kenyér járuléka: színei megmaradnak. Az első csodálatos, a második csodálatosabb, a harmadik a legcsodálatosabb. Nézzük a két elsőt.

I. Tehát az Oltáriszentség konszekráálásában az első csoda az, hogy ott a kenyér színe alatt jelen van Krisztusnak valóságos teste, az, amelyet a Szent Szűztől kapott.

Bizonyítják ezt hitelt érdemlő koronatanuk. *«Két vagy három tanu szája vallásán álljon meg minden szó.»* (Deut. 19.) Hallgassuk meg tehát ezen igazmondó és bizonyára elég alkalmas tanukat. *Szent Ágoston* azt mondja: *«Az elemhez (a kenyér lényegéhez) hozzájárul az (átváltató) szó és szentség lesz abból.»* V. i. a Krisztustól rendelt szó kimondatik a kenyérré s máris szent titokká lesz, azaz az Üdvözítő testévé a kenyér színe alatt. Ugyancsak *szent Ágoston* mondja: *«Amit minden áron igazolnunk kell, az, hogy az Anyaszentegyház Szentsége kettőből áll: az elemeknek látható színéből és Krisztusnak egymástól el nem választható testéből és véréből, miként Krisztus személye az istenségből és emberiségből áll.»* *Szent Ambrus* szerint: *«Természetesen, mikor azon kenyérről beszélünk, melyet e misztériumban magunkhoz veszünk, azt a testet értem, melyet a Szentlélek ereje formált a Szűzanya méhében s amely a kereszt oltárán ott égett a szenvedések tüzeiben. Mert az angyalok kenyere az emberek eledele lett.»* *Szent Gergely* szerint: *«Nagy és félelmetes titok ez, mivel mást látunk és mást értünk alatta», v. i. «a kenyér és bor színét látjuk ugyan, de az Úr működése folytán Krisztus testét és vérért értjük alatta.»* *Eusebius* meg így ír: *«Valóban, az Anyaszentegyháznak ezen egyedüli s páratlanul tökéletes áldozatát a hit szerint kell néznünk s nem a színek szerint, nem a külső érintő látás, hanem benső értelme szerint kell mérlegelnünk úgy, ahogyan az isteni tekintély erősíti és követeli: «vegyétek és egyétek, mert ez az én testem.»* El tehát minden hitetlenkedő kételkedéssel, mert az igazságnak maga a tanuja, aki azt művelte.

Azonkívül, mint fönntebb láttuk (9. fejezet), az Oltáriszentség, miként általában az Újszövetség szentségei, nemcsak jelzi, hanem tartalmazza is azt, amit jelez. Amiért is, mikor Krisztus Urunk azt mondta: *«ez az én*

testem» — a külső jel megmaradt ugyan, t. i. a kenyér színe, de bévül már az Üdvözítő teste volt. *«Ujítsd meg a jeleket és ismételd a csodákat.»* (Sir. 36₆.) Mintha azt mondaná az Írás: mivel a régi jelek nem tartalmazták a kegyelmet, amit jeleztek: alkoss újakat, melyek tartalmazák is azt, amit jeleznek. Szent Ágoston szerint: *«azért mondjuk a szentségeket mint valami szent dolog jeleinek, mivel azokban más látszik és más értődik.»* Ami látszik, annak testi külseje van s ami értődik, annak lelki gyümölcse van. A kenyér és bor színében ugyanis, amit látunk, láthatatlan dolgokat: Krisztus testét és véréát tiszteljük.

Hogy valóban Krisztus teste van jelen a kenyér színében, bizonyítják a számtalan csodák is. *«Jeleket cselekszem, minőket soha nem láttak e földön és semmi nemzeteknél, hogy lássa a nép... az Úrnak rettenetes munkáját.»* (Ex. 34₁₀.) Paschasius írja: Mindenki tudja, aki a szentek életét és példáit olvasta, hogy Krisztus testének és vérének szentsége akár a kételkedők, akár az igen buzgó jámbor lelkek miatt gyakran látható formában, bárány vagy gyermek alakjában vagy a húsnak és vérnek színében mutatkozott, hogy ami e miszteriumban rejtőzködött, csodában legyen nyilvánvalóvá. Szent Baziliusszal történt meg, hogy egy alkalommal, midőn a szentmiseáldozatot mutatta be, egy zsidó, aki úgy viselkedett, mintha keresztény volt volna és elvegyült a nép közé, a szentmise titkai után kíváncsiskodott; s ime azt látta, hogy Basilius kezei egy kisdedet szednek szét; majd mikor valamennyi megáldozott ő is odament s azt tapasztalta, hogy a neki nyújtott ostya valóban hússá változott. Egy kis részt megtartván belőle, hazament, megmutatta feleségének s elmondta, hogy mit látott saját szemével. Hittel kiáltott föl: Valóban rettenetes és csodálatos a keresztények Szentsége. Másnap elment szent Basiliushoz s egész házával együtt megkeresztelkedett. Ugyancsak ő beszéli, hogy *«volt egy Egidius nevű pap, aki nagyon jámbor volt és szent életet folytatott. Sok-sok kéréssel könyörgött az Istenhez, hogy mutassa meg neki egyszer az Úr testének és vérének természetét. Az egyik napon is, mikor szokás szerint misézett, Agnus Dei után térdre hullva így esdekelt: Teremtőm és Megváltóm, mindenható Isten, mutasd meg nekem ez igénytelen szentségben Krisztus testének természetét s ha lehet, hadd lássam őt azon kisded alakjában, kit a Szűzanya tartott ölében. És ime egy angyal jön az égből s így szól hozzá: Állj föl gyorsan, ha látni akarod Krisztust; itt van jelen, úgy, azon testi alakjában, ahogy a Boldogságos Szűz tartotta. A pap megremülve áll föl s az oltáron ülő gyermeket lát. Mire az angyal így szól hozzá: Mivel látni óhajtottad Krisztust, akít az átváltoztatás titokzatos szavaival a kenyér színe alá hívtál, most lásd és nézd saját szemeddel s érintsd meg kezedd. Mire a mennyei világosságtól nekibuzdult pap*

— még mondani is csodálatos — reszkető karjaiba veszi a gyermeket, kebléhez szorítja, ölelgeti s édes csókokat ad Istenének, ajkát Krisztus szentséges ajkához illeszti. Majd pedig, mikor kissé lecsillapult boldog

öröme, visszahelyezi a gyermeket az oltárra s ismét földreborulva kéri az Urat, hogy kegyeskedjék megint előbbi alakját fölvenni. Mikor fölkel, látja, hogy Krisztus teste az előbbi formát öltötte s így vette magához».

II. A második csoda az Oltáriszentség konszekrálásában az, hogy a kenyér lényege változik át Krisztus testévé, melyet a szent Szűztől vett; s ez az Isten szavának erejével történik.

Hogy ez lehetséges, arra bizonyosság az, hogy az Isten igéje azelőtt is változtatott át lényegét más lényeggé. Szent János evangéliumában olvassuk, hogy a kánaai menyegzőn a vizet borrrá változtatta. Ami ott lehetséges volt, itt is az. Mert hasonló dolgokat hasonlóképen kell megítélnünk: ahol ugyanaz az erő működik, ugyanaz az eredmény jön létre.

Az átváltozás lehetőségét bizonyíthatja az is, hogy az Isten szavánál még kisebb erők is változtathatnak át lényegét más lényeggé. Tudnunk kell, hogy az átváltoztatások — eltekintve most az Isten szavának ilyenmű működésétől — vagy mesterséges úton, vagy a természet vagy a kegyelem révén történnek. Emberi mesterség is átváltoztathat lényegét egy másikra, mint például az üvegekészítő a silány homokot ragyogó kristállyá változtatja át. Tehát az Isten szavának ereje még inkább átváltoztathatja a kenyeret szent testévé, a bort szent vérévé. *«Hatalommal teljes az Isten beszéde és senkisémet mondhatja neki: miért cselekszel így?»* (Sir. Fia) Eusebius szerint: «A láthatatlan pap látható teremtményeket változtat át szavának titokzatos erejével testének és vérének lényegévé». Hasonlóképen természetes úton is mennek végbe átváltozások, mint például a szőlőtőkében és vesszőben a földben rejtelkedő elemek a víz hozzájárulásával borrrá változnak, vagy a méhek munkája révén a virágok nektárjából méz lesz, vagy a kenyér, amivel mindennap táplálkozunk, természetes úton testünké lesz. Tehát az Isten szava sokkal inkább átváltoztathatja a kenyeret testének lényegévé. Vannak átváltozások, melyek a kegyelem révén történnek meg. Így Mózes különös kegyelem folytán a vesszőt kígyóvá, a vizet vérré változtatta át. Mennyivel inkább változtathatja át az Isten igéje a kenyeret szent testévé, a bort pedig szent vérévé? Erre vonatkozólag mondja szent Ambrus: «Mózes a kezében tartotta a vesszőt, majd a földre dobta s kígyó lett abból. Láthatod tehát, hogy a prófétának adott kegyelem által átváltozott a természet s hogy nagyobb a kegyelem ereje, mint a természeté». Ha tehát emberi rámondás ekkorát tud művelni, hogy megváltoztatja a természetet, mit mondjunk az isteni konszekrálásról, ahol magának az Üdvözítőnek szavai működnek? Ha tehát azt kérdezed: hogyan lehetséges, hogy a kenyér Krisztus testévé lesz? azt felelem: a konszekrálás által, ami Krisztus szavaival történik.

Megteheti ezt az Isten szava, mert ennél még nagyobbakat is tesz. *«Kezdetben vala az Ige... s mindenek őáltala lettek.»* (Já. 1.) Szent Ambrus így következtet ebben: «A világmindenségről mondatik, hogy szólt és lettek mindenek». Az a szó tehát, amely a semmiből hozta létre

azt, ami azelőtt nem volt, nem változtathatja-e át azt, ami már megvan, azzá, ami azelőtt nem volt? Mert nem kisebb új dolgot alkotni, mint régi természetet megváltoztatni. S így, ami a konszekrálás előtt kenyér volt, utána már Krisztus testvévé lett, mert a fölött kimondott szavak megváltoztatták természetét. Ha tehát a lélek és ész nélkül való teremtmény, t. i. a kenyér jobbá, tökéletesebbé lesz (az isteni szó ereje által Krisztus testvévé), az a csoda, ha a bűnös ember se sok szép szóra, se jótéteményekre, se ígéretre, se fenyegetésre gonosz életéből a jóra meg nem változik.

Ösmeritek?...

TUDOK egy *orvost*. Tudománya oly nagy: minden nyavalyát — kivétel nélkül — meggyógyít. Szíve oly nemes: tiszteletdíjat senkitől sem vesz. Rendelőszobájának ajtaja boldog, boldogtalan előtt, éjjel-nappal tárva-nyitva; kopogni sem kell, csak *bizalommal* belépni. És a mester sohasem fárad el, sohasem pihen, sohasem zárkózik el senkitől, aki keresi. Sánták és vakok, inaszakadtak és bélpoklosok, külső és belső undok, gennyes, sebektől vérző nyomorultak tolongnak körülötte és várják keze érintését, melytől minden bajuk megszűnik, mintha csak elfújták volna. És *Ő* szelíd, jóságos mosollyal hajlik minden szenvedő fölé és mosolyától ujjongnak az előbb még annyira elcsüggedt, fáradt szívek...

Pácienseitől egyetlen feltételt követel ez a csodagyógyító, *egyetlen egyet*: mindegyiknek őszintén — mentegetődzés és kertelés nélkül — be kell vallania: hol, miként szerezte baját? Nem hangosan, hogy mindenki hallja! — ó, dehogy! csak épen halkán, sűgva, a mester fülébe... *egy szót!*... És hinnétek-e, hogy vannak örültek, kik inkább elszenvedik a pokol kínjait, semhogy e jóságos, könyörületes, irgalmas orvost felkeressék?... mert restelik azt az egy szót a fülébe sűgni!...

Ösmeritek-e ezt az orvost?

***

Tudok egy *királyt*... Hatalma oly nagy: kezében tartja a világok sorsát és porba borulva hódolnak előtte a föld legnagyobbjai. Palotája oly fényes, hogy káprázatához képest Salamon aranytermei nyomorult vakondok-túrások. Szépsége oly ragyogó, hogy elvakul, aki csak szemébe néz... És ennek a hatalmas, nagy királynak legnagyobb öröme: ellátogatni alattvalói házába, hogy elbeszélgessen velök, meghallgassa panaszait, elintézzze ügyes-bajos dolgaikat. Nem kell hivatalból-hivatalba kilincselni, gögös udvaroncok kegyét keresni, audienciáért

könyörögni; nem kívánja a Felség, hogy napokig várj, míg színe elé bocsatának; — nem! te csak alázatosan megüzened, hogy szeretettel várod és Ő máris siet hozzád. Áruhába öltözik, fényes ábrázatát sűrű fátyol alá rejt, nehogy ragyogásától megvakulj, és jön... jön...

Tudom: örömet ellátogat nemes szívé, hatalmas nagyurak márványpalotájába; nagylelkű gazdagok arannyal-ezüsttel ékes, csillárfényes otthonába — de époly örömmel jön az én szerény kis kunyhómba, melynek minden dísze a ragyogó tisztaság, mellyel fogadni iparkodom, a három szerény viaszgyertya fénye, melyet tiszteletére meggyujtok és kis kertem szerény virágainak falusi illata...

Jön... közeledtét messziről érzem; ajtóm kitarom! Belép és egyszerre napsugárban úszik hajlékom. Jóságosan mosolyog s eltűnik minden bánatom. Rám néz s már tudja kívánságom. Kezét szívemre teszi s már nincs is óhajom... — És aztán távozik... de fény, illat, melegség marad a nyomában s én ezekből élek jövő látogatásáig!

... Így tesz velem a királyok Királya, így veled, így mindenkiel, aki *szeretettel* várja... És hinnétek-e, hogy vannak szerencsétlenek, kik jöttét *nem* óhajtják? kik lakásuk ajtaját durván becsapják Előtte?...
Ó! Ösmeritek-e ezt a Királyt?... Benz-Csáky Ilona.

X. Piusz pápa a szentség fényében.

ASZENT-PÉTER-TEPLOMBAN 1923. június 29-én XI. Piusz pápa jelenlétében leplezték le a szentéletű X. Piusz pápa szobrát, melyet a X. Piusztól kinevezett bíborosok készíttettek. A gyönyörű márványszobor álló helyzetben ábrázolja a nagy pápát, amint kezeit kitarva és tekintetét égre emelve a kitört világháború megszűnéséért esedezik az Istenhez.

Egy másik, nem köbe vésett emléket emelt az Eucharisztia pápájának Forbes angol író, mikor nem régen megírta X. Piusz pápa életét, mely 1923 végén német fordításban is megjelent.¹ Az Örökimádás olvasói bizonyára szívesen hallanak egyet-mást, amit eddig még nem tudtak X. Piusz pápáról. Mivel már hivatalosan is megindult a vizsgálat a nagy-erényű pápa szenttéavatásához, Forbes alapján néhány csodás eseményt közlök, amelyek igazolják, mily kedves volt Isten előtt már életében is X. Piusz pápa.

Egy fiatal angol hölgynek feje és nyaka tele volt nyitott sebekkel, melyekből állandóan folyt a váladék és amelyek sehogy sem akartak

¹ Papst Pius X. Ein Lebensbild. Deutsche Bearbeitung nach F. A. Forbes. Freiburg im Breisgau, 1923. Herder. 177 oldal.

begyógyulni. Mikor egyszer az Apostolok Cselekedeteit olvasta, nagyon elfogta a Rómába való zarándoklás vágya. Ha szent Péter árnyéka meggyógyította a betegeket, így gondolkozott magában, akkor az ő utódjának árnyéka is megteheti ezt. Édesanyja végre engedett a sok kérésnek és elindult leányával Rómába. A két hölgy negyven más zarándokkal együtt jutott be a Szentatyához. A pápa lassan végighaladt a zarándokok között és majd ehhez, majd ahhoz intézett néhány szót. Az előtte térdelő beteg angol hölgyhöz nem szólt, csak megáldotta. Ez mindjárt érezte, hogy valami változás ment benne végbe. Amint hazaértek a szállóba, az anya leoldotta a sebeket borító kötöket s íme, a csunya sebek helyett tökéletesen begyógyult sebhelyeket pillanthatott meg az örvendező anyai szemed.

Nagy feltűnést keltett és nyilvánosságra jutott egy másik eset. Két firenzei apácáról van szó. Súlyos betegségük miatt nagynehezen tudtak Rómába utazni. Mindenki, aki csak látta őket, nagy részvételt telt el irántuk. Rómában sikerült nekik a Szentatyához bejutni. Itt csak egy, de nagy kérésük volt, a Szentatya gyógyítsa meg őket. «Miért akartok meggyógyulni?» kérdezi őket a pápa. «Hogy még sokat dolgozhassunk Isten dicsőségére» volt a válasz. Erre X. Piusz fejükre tette kezeit és megáldotta őket. «Bízzatok», felelt a Szentatya, «meg fogtok gyógyulni és sokat dolgozni Isten dicsőségére.» Ebben a pillanatban meg is gyógyultak. A pápa meghagyta nekik, hogy erről ne beszéljenek senkinek. Azért mégis kitudódott a dolog. Hiszen alig vonszolták magukat, mikor bementek; s mint erős, egészséges nők jöttek ki. A künn állók a legnagyobb lelkesedéssel köszöntötték őket. Csak a kocsis nem akarta a dolgot megérteni s nem volt hajlandó őket hazaszállítani. «Azokat az apácákat akarom látni, akiket idehoztam, vagy a holttestüket», szólt indulatosan. «De hiszen mi vagyunk azok», feleltek a meggyógyítottak. «Nem», erősítette a kocsis, «az a kettő, akit én hoztam, félhalott volt, önök nem is hasonlítanak hozzájuk.» Arról nem tudunk, hogy végre engedett-e az erélyes kocsis. De annyi bizonyos, hogy ha nem engedett, gyalog is szépen haza tudtak menni.

Még feltűnőbbek azok a csodás gyógyulások, melyek a Szentatya imájára és áldására Rómától messze, más országban, sőt idegen földrészen történtek. Hadd mondjak el ezek közül is egyet. A keletindiai Belgaumban Zotelle Angela, az ottani Szent József-zárda főnöknője, 1897 óta alsó testében sokat szenvedett. Kétszer operálták, de hiába. Gyógyulásáig körülbelül húsz orvos kezelte. A baj nem szűnt meg, hanem átterjedt a gyomorra is. Jó idő óta csak tejet tudott inni. 1914. január havában állapota válságos lett. Ekkor a beteg tudta nélkül egy zárdában nevelt árvaleánya levelet írt a Szentatyának, amelyben kérte őt,

hogy gyógyítsa meg a beteg főnöknőt. Febr. 7-én a házi lelkész táviratot kapott Merry del Val bíboros-államtitkártól azon örvendetes tartalommal, hogy a Szentatya a kért áldást megadta. Miután a beteg, akit közben ellátták a szentségekkel, a pápai táviratot elolvasta, felkelt, felöltözött, enni is tudott minden nehézség nélkül. Tökéletesen meggyógyult.

Ez az esemény egész Indiában nagy feltűnést keltett. A pogány orvos kijelentette, hogy természetes úton nem magyarázható meg. A csodás gyógyulásról maga a goai érsek, Keletindia pátriárkája, küldött jelentést 1914. júl. 31-én Bacilieri veronai bíboros-püspöknek, melyhez hiteles orvosi bizonyítványokat és más tanuknak kijelentéseit csatolta.

Mikor ezek a csodás dolgok szóba kerültek a Szentatya alázatosságában azt szokta mondani: «Nincsen bennük semmi részem; a pápai hatalom mívelte őket».

* * *

Míg a Szentszék ezen eseményeket felül nem vizsgálja és csodáknak nem nyilvánítja, addig tartózkodnunk kell minden nyilatkozattól. De a jövő valószínűleg igazolni fogja azt a címet, mellyel Rómában még életében megtisztelték X. Piusz pápát, mikor «Santo»-nak (Szent) nevezték el. Minden jó keresztény örülhet X. Piusz megdicsőülésének, főképp azonban a legméltóságosabb Oltáriszentség buzgó imádói, mert X. Piusz pápa uralkodása korszakalkotó a titkos mély Szentség tiszteletének történetében. Ő megdicsőítette az eucharisztikus Királyt és érte lángolt buzgalmában; azért a szentségház hatalmas lakója viszonzásul felmagasztalta hű szolgáját és a szentek fénykoszorúját fonja feje köré.

P. Várkonyi Fidél dr.

S. O. Cist.

Imádság a lelkipásztorokért.

Briand, az egyházellenes francia államférfi — akinek nevéhez fűződik a francia kolostorok és szerzetesiskolák ellen irányuló törvények keresztülröszkolása — a kamarában egy alkalommal mégis e szavakat ejtette el: «*Nous avons tous intérêt à l'avoir de bons prêtres. — Mindnyájunk érdeke, hogy jó papjaink legyenek*». A minisztert tisztán politikai szempontok vezették e nyilatkozat megtételére: jó papok — jó népet jelentenek és könnyű kormányzást.

Minket egészen más, magasabb, szent elvek és célok vezérelnek, amikor mi is azt valljuk: «*Mindnyájunk érdeke, hogy jó papjaink legyenek!*»

Az eucharisztikus Úr Jézus gondviselője, kiszolgáltatója a pap. Az Ő gyermekeinek nevelője, pásztora a pap. Magának az édes Jézusnak

Adományok. Buzdító és kérő szavunk előtt ismét három megértő szív nyílt meg Turáról «Erzsébet» 200.000 K-t, Budapestről Kövesdi Éva és özv. Komlóssy Istvánné 100.000—100.000 K-t adományoztak az Országos Központi Oltáregyesületnek. Ezáltal előbbi alapító tagja, utóbbiak pedig jótévedői lettek az Oltáregyesületnek. Neveiket a központ megőrökíti s a tagok imáiba ajánlja.

Beszámolók közül ki kell emelnünk a tabáni Oltáregyesületét. Igazi eleven élet lüktet az egyesületben. Ft. Radeczky Sándor káplán úr igazgatása alatt részt vettek a hitéletet érdeklő minden mozgalomban, nemcsak mint segítők, hanem legtöbbször mint kezdeményezők. Éljenek!

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: Eöri János.

(Folytatás.)

X.

NEM BÁNOM, olvassa hát le. Csak ön ne hagyjon cserben engemet — válaszolt a pap palástolt megnyugvással, mikor látta már, hogy Tamás az ostromban hátrál. E pillanatban tudta már, hogy Tamás nem fogja megtenni, hogy beszédét úgy olvassa fel. Az önérzete nem fogja engedni.

— Hidegvér és nyugodtság — folytatta tovább. — Minden zsidógyerek föl mer menni a pódiumra s akármiről tud és mer teletüdővel beszélni, csak a mi embereink szerénykednek akkor is, mikor semmi okuk sincs rá. Még csak az kellene! Szép is volna!

Tamásra láthatólag jótékony hatást gyakorolt a pap érvelése. Megadta magát. A pap távozóban még beszélt olyasféléket, hogy hozzá kell szoknia a nyilvános szerepléshez s hogy a nyilvánosság szinte termékenyítőleg hat értelmünkre, gondolkodásunkra; új meg új gondolatokat, ötleteket szabadít fel s hív ki a lelkünkéből, amik enélkül tán örökre ott benne maradnának. A sasmadár se tud repülni, ha kalitkában van. De engedje csak föl valaki a magasságba, változatosabbnál változatosabb figurákat rajzol az égre, élvezi a messze kék eget s mindig magasabbra tör. Tamás nem igen figyelt már e beszédre. A gondolatait majd ahhoz a képhez fűzi, amelyet otthon a gimnázium tanári szobájában látott s amelyet egy napra sem tud elfelejteni — ezen járt már az esze. A lelke mélyén örült is neki, hogy itt az alkalom s pedig kitűnő alkalom, hogy régóta dédelgetett eszméit e képpel kapcsolatban föltárja, átadja másoknak is s ha meghallgatják, bizonyára többen lesznek, akik legalább egy lépéssel közelebb jutnak az oltárhoz s szívük dobbanása élénkebb lesz az Oltáriszentség gondolatára. Kikisérte a siető papot egészen a kapuig, aztán fölszaladt szobájába, ott egy percre megint letérdelt imaszámolyára, majd odaült asztalához és még azon melegében papírra vetette beszédének vázlatát. Kellott is vele sietnie, mert az ünnepély

napja veszedelmesen közel volt már. Nem sokáig kellett gondolkodnia; csak úgy toluáltak tollára a szavak: Mélyen tisztelt imádó tábora az Oltáriszentségnek! Nézzenek végig multjukon; rajzolják meg magukban azt a vonalat, amelyik azt az utat jelzi, amelyen öntudatuk első percétől kezdve egész idáig, e terembe érkeztek. Ezen az életvonalon találni fognak sok olyan pontot, amelyet soha megérteni nem fognak, amelyről önmaguknak számot adni nem tudnak. Minden lépést öntudattal és akarrattal tettek, mégis azt mondom, sok olyan lépés történt, sőt a legtöbb úgy történt, hogy most mindegyikünknek megvan az oka a kérdést föltenni önmagának: hogy' történt ez, meg amaz, hogy' tudtam azt megtenni? Vannak ott abban a multban pontok, amelyek mint szégyenfolatok égetik a lelkünket s vannak viszont olyanok, amelyekre visszagondolva nemes büszkeség, jóleső öröm sugara gyullad ki bennünk. Gondolatainknak és tetteinknek, meggyőződésünknek és megnyilatkozásának valami sajtáságos keveréke az a mult, se nem fényes teljesen, se nem sötét egészen. Vannak ott lépések, amelyek nem oda dobbantak, ahová szánva voltak; gondolatok, melyek megvalósulásukban kificamodtak; szándékok, melyek csirában maradtak; cselekedetek, melyek tragikusnak ígérkeztek s édes gyümölcsöt termettek. Megállapításomat mindenki saját magával illusztrálhatja. Vagy vessünk egy futó pillantást az emberiség történelmére. Ha ezt teszem, a haragvó tenger jut eszembe. Mennyi ott a nyugtalanság, a féktelenség és meghunyászkodás; mennyi ott a bűn és erény, a hős és ripők; mennyi ott a vér, amely a kenyérért és világnézetért folytatott és állandósult viharzó harcok nyomában ömlött ki! Micsoda kultúrák és micsoda rombolások! Mekkora szenvedélyek s minő apostolok! Mily magas emelkedések s mily mély süljedések! Mennyi lángész, mégis milliónyi csordanépek! Ki érti ezt meg? S mind-ezt emberek csinálják végig, akik születnek és meghalnak, kik testvéreknek mondatnak. Az ember, aki húsból és vérből van, akinek mása nincs, mint egy agyveleje, egy szíve és tíz ujja s az is rövid időn belül a férgek takarmánya lesz. Ami egyebe van, az közös az állatokkal. Önök, látom, tiltakoznak. Akarom is, hogy tiltakozzanak. Szívesen hallom és veszem tudomásul, ott ég önöknek a szemében: a lélek! Ez csak megerősíti első következtetésemei. De addig is nézzen mindegyikünk önmagába s kiki lássa meg ott összefoglalóan indulatait, érzelmeit, vágyait, gondolatait. Hogy' kavarognak azok, hogy egymásba vannak szöve, mennyire színezik, befolyásolják egymást, mennyi marad rejtve s mennyi tör a fölszínre erény vagy szenvedély, áldozat vagy hajthatatlanság alakjában. Egész tenger egy kicsike, törékeny edényben, melynek neve: ember. Aztán röptében pillantsanak végig a világon: micsoda forrongó nyüzsgés, lüktető tempója annak az áradatnak, amit életnek mondunk.

Ha valami varázstükörben egyszerre láthatnánk mindent, ami — hogy többet ne mondjak — csak e városban egy félórán belül történik az emberek által és az embereken bévül, beleszédülnénk e látványba s a borzadály sikoltása törne föl belőlünk: ó, ember! Ki tudna téged lélek nélkül megérteni? Ki tudna kultúrának, rohanó törtetésednek értelmet adni lélek nélkül? Hisz, ha lelked nincs, ezek nélkül is megélhetsz. Ha pedig lelked van, akkor még nagyobb talány vagy. Tested a szétbomlásnak jegyeztetett el már születésedben; fészke és eszköze a bűnnek, társ a jóban és rosszban, céltáblája és melegágya a betegségeknek, hogy kitermelje magából a halál fáját. Ime az egyik titok: az ember.

A másik, amiről az emberrel kapcsolatban beszélni akarok: az Oltáriszentség. Titok a létezése. Ki tudná megmondani: miért adta az Úr Jézus, mi indította Őt arra, hogy testével is köztünk legyen állandóan. Ha magyarázzuk is ezt túláradó szeretetével, ki méri meg annak arányait? Míg e szentséges testnek egész jelentőségét teljesen fölfogni nem tudjuk, pedig soha nem tudjuk, addig értelmünkre nézve megközelíthetetlen, meg sem sejthető ama szeretetnek nagysága sem. Titok az Oltáriszentség mikéntje; nincs felelet, nincs megoldás arra a kérdésre: hogyan lesz és hogyan van jelen a kenyér és bor színei alatt a Megváltó teste és vére s ezek révén egész emberi és isteni természete, egész személye. Még megfoghatatlanabb az Istenember tevékenysége az Oltáriszentségben: mit és hogyan működik ott? Hogyan sugározza erejét a tabernakulum csendjéből híveire s az egész világra, hogyan száll onnét imája megszakíthatatlanul Isten elé, hogyan történik önfeláldozása a szentmisében, a Mindentudó tudná csak megmondani: hányadszor már, hogyan egyesül az emberrel a szentáldozásban? Nem lehet azt gondolnunk, hogy a katekizmus végképen kimeríti feleleteivel az Oltáriszentségnek minden hatását. Szó sincs róla. Azok a feleletek, alig egyik általános megállapítás, inkább csak sejtelemszerű, vagy mondhatjuk úgy is: szembeszökő tény, amikre rövid negyedórai elmélkedés után bárki rájöhet; de hol van e mélységeknek fekeke, e kimeríthetetlenségnek határa, amiket kimérni, kitapogatni két évezred lángelméinek nem sikerült. Nem is fog sikerülni soha, mert még a kisebbik titkot: az embert magát sem tudjuk soha megismerni lényegének kuszált szövédéku mivoltában, annál kevésbé az Oltáriszentséget, amelyben bennfoglaltatik az az első titok: az emberiség is s azonfelül a mérhetetlen isteni többlet. Ime a második titok: az Oltáriszentség.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.